

[Ib Christensen]

res arbejde, og $\frac{1}{3}$ af dem, altså halvdelen af de $\frac{2}{3}$, kommer hjem til arbejdsløshed. Sådan er der mange eksempler på, hvordan den unge generation kommer til at bære nogle enorme byrder i kraft af den politik, der føres.

Vi er noget skeptiske over for mulighederne for at administrere disse jobtilbudsoordninger og de øvrige ting. Vi er også skeptiske med hensyn til de omgængelsesmuligheder, der ligger i de tanker, som regeringen her er kommet frem med, og som også i og for sig omfatter ordninger, der delvis allerede er i gang.

Jeg vil pege på nogle andre ting. Jeg vil pege på en fri adgang til uddannelserne, og jeg vil pege på en forbedring af uddannelsesstøtten. Der bliver meget snart $\frac{1}{2}$ mia kr. for staten at indfri gennem de statsgaranterede uddannelseslån. Det tidspunkt nærmer sig altså, da det simpelt hen set fra en statsfinansiell betragtning for slet ikke at tale om de menneskelige hensyn, som burde være de første, bedre kan betale sig at gå over til statslån i stedet for disse statsgaranterede lån. Det er en af de veje, man kan gå.

Vi stillede dagsordensforslag under debatten om uddannelserne den 28. november i fjor, et dagsordensforslag, der sagde, at der skulle sikres alle unge kompetencegivende uddannelses tilbud. Det blev jo vedtaget enstemmigt af folketinget, og det er vi glade for; nu mangler der bare, at folketingets flertal og regeringen lever op til det. Jeg vil blankt anerkende, at der i arbejdsministerens redegørelse er nogle tiltag i retning af at forbedre uddannelses tilbuddene ikke mindst for erhvervsuddannelsernes vedkommende og for arbejdsmarkedsuddannelsernes vedkommende; det anerkender vi absolut. Men vi er skeptiske over for de ting, som vedrører f. eks. jobskabelse, men heller ikke dér afvisende, med de betingelser, jeg allerede har nævnt.

Vi mener også, der er behov for omskolingstilbud. Det kan ikke være rimeligt, når der er så stor en arbejdsløshed, som erhvervslivet af forskellige grunde ikke kan absorbere, at man da skærer ned på bygge- og anlægsarbejder og offentlige serviceydelser, som der er et konstateret behov for. Det burde være mere rimeligt at anvende midler til disse ting fremfor en kæmpesubsidieordning på store milliardbeløb til erhvervslivet

uden sikkerhed for, at det virkelig skaber arbejdspladser, men med en eller anden fornemmelse af, at det gør det muligvis, men man ved ikke, hvor mange der alligevel ville være kommet i arbejde.

For så vidt angår venstres forslag, kan vi sige, at vi er positive over for de to af dem. Det tredje forslag, der vedrører fremskaffelse af lære- og praktikpladser, er vi også stort set positive over for, men også det indebærer et element af statssubsidier, som vi er imod, så på det punkt er vi altså skeptiske.

I det hele taget må vi advare mod dette, at man ved hjælp af tilskud på op til 30 kr. i timen søger at skabe arbejdspladser, for vi er bange for, at disse ordninger vil blive misbrugt og omgået, og derfor er det ikke den rette vej at gå. Den rette vej at gå er at skabe erhvervslivet sådanne vilkår, at det ikke har behov for disse subsidier, så det kan fastholde og udvikle beskæftigelsen.

I den henseende vil jeg gerne nævne begrebet garantilønnen, hvor det jo vitterlig er sådan, at unge, der fylder 18 år, ofte bliver fyret, simpelt hen fordi de er for dyre forretningsmæssigt set i forhold til det arbejde, de kan præstere, og de kvalifikationer, de har. Jeg nævner det, fordi det er folketingets ansvar; det var folketinget, der mod advarsler fra forskellig side i 1977 gennemførte denne garantiløn. Derfor er det nok overvejelser værd, om der kan ske ændringer her, således at man ikke har denne beskæftigelsesfjendske effekt. Jeg understreger, at det selvfølgelig nu er og bør være et arbejdsmarkedsaftaleanliggende, men jeg kan altså kun beklage, at folketingets flertal som et led i tvangsindkomstpolitikken og for at indsukre den lavede denne efter mange udsagn at dømme temmelig skæbnesvangre ordning med garantilønnen til de helt unge på det niveau, der var tale om.

Ministeren nævner mod slutningen af sin redegørelse, at der er behov for styrkelse af arbejdsformidlingen, herunder også af erhvervs- og uddannelsesvejledningen, og det er vi enige med ministeren i. Erhvervsvejledningsapparatet og uddannelsesvejledningsapparatet og hele arbejdsformidlingssystemet er jo slet ikke dimensioneret til de store opgaver, som den store arbejdsløshed i disse år pålægger dette system, og derfor kræves der nok nogen udbygning her. Skal man varetage de kontrolfunktioner, man har i almindelig-